

Jølelse af Ansvar, maa der forudsættes en langt større Omhyggelighed for, at ikke andre Sagtyndige paa disse Trin kunne komme dem i Veien, enten de, der sidde i Rigsdagen, eller andre Mænd, der staa i Forbindelse med dem. En langt større Ansvarfølelse kan forudsættes under konstitutionelle Tilstande, end naar de Underordnede staa ovenfor en provisorisk Minister. Lav os det hurtig! thi skulde vi ikke faae Bevilling, kunne vi gjøre det provisorisk, og Ingen kan saa let kontrollere det, naar vi ere færdige dermed! Derfor siger jeg, at under lovlige konstitutionelle Forhold, hvor man gaar sin Gang med en Sag, som er forberedt af Embedsmændene, før den skal behandles af Rigsdagen, og den i den ene Afdeling maaft gaar sin forretningsmæssige Gang, men den anden maaft lader den ligge Sommeren over, og den da overgaar til Prøvelse af den offentlige Mening, og alle Sagtyndige komme frem med Oplysninger om Forholdet ved det paagjældende Raaben, er jeg overbevist om, at disse Autoriteters Overveielser kan jeg stole sikkrere paa end de Autoriteters Overveielser, der have at gjøre med en ene-
 vældig Minister, som naar han er fornøiet med Overveielserne, selv sætter Sagen i Værk. Det Udtryk af den ærede Minister, at det har været de samme Autoriteter i 1867 og 1887, garanterer altsaa ikke mig paa Forhaand for, at det kan være et udmærket Resultat, hvortil man er kommen. Det Spørgsmaal har jeg ikke indladt mig paa; jeg siger kun, at det bør undersøges, men jeg har jo rigtignok den Opfattelse af Krigsministeriet, at det har baade 1867 og i 1876 gjort, hvad det ærede Medlem for Njøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) siger, en god Forretning. Jeg har heller ikke hørt Andet fra de Sagtyndige, end at de havde veiledet, som de burde, gennem deres ansvarlige Chefer i de to Aar særlig godt, da de anstiftede Remington Gødværet i 1867 og Seltartillerivaabnene i 1876, og det indrømmer jeg, at de to Ting forpligte mig ikke til i Aar at være for mistænksom overfor Regjeringens Autoriteter, men jeg har dog maattet tage det almindelige Forbehold, som jeg nys nævnte. Der er en anden Ting, som maaft kan være almindelig politisk, men som det i alt Fald er af Interesse for mig at faae fremsat fordi den berører en Grundfætning eller søger at freente en Grundfætning, hvorefter jeg for mit Bedkommende har ført min politiske Virksomhed i den Slags Sager i det lange Tidsrum, jeg for nævnte, i 22 Aar, i hvilke jeg, som det er mine ældre Kolleger og maaft ogsaa de yngre bekjendt, har været lodtagen ved de væsentligste Lei-

ligheder og jeg tror ved alle dem, der her ere omtalte. Jeg sigter til den Baastand af Ministeren, at navnlig jeg personlig brød den af mig omtalte Tradition i Aaret 1884—85. Hvorvidt Andre have brudt Traditionen, skal jeg lade staa hen; det er muligt og sandsynligt, at Mange, som have været enige med mig før i sælles Indstillinger og Afstemninger, ville kunne sige, at de erkjende ligesaa tidt at have brudt Traditionen, som jeg for mit personlige Bedkommende erkjender det, og blive de et Flertal af Folkethinget, har Folkethinget ikke brudt den, hvilket jeg ubetinget paastaar, at jeg ikke har gjort. Den ærede Minister henviste til 1884—85 og mente, at der skulde ligge en Bekræftelse paa, at jeg havde brudt Traditionen. Jeg erindrer ikke det specielle Tilfælde. Jeg hørte heller ikke den bestemte Raanon, den ærede Minister nævnte. Men for det Første vil jeg, der sige, at Traditionen, efter som jeg forklarer den, gif ikke ud paa at finde Alt det paatrængende nødvendigt, som Ministeren foreslog bevilget, selv om han angav de Steder, hvor vi allerede havde Blads til de paagjældende Raanover. I den Henseende har Folkethinget for sit Bedkommende og enhver af os jo forbeholdt sig sit Skjøn. Men dernæst vil jeg gjøre den høitærede Minister opmærksom paa, at i 1884—85 blev Forhandlingen afbrudt, men man kan ikke afbryde Traditionen under en Forhandling, som bliver afbrudt og ikke føres til Ende. Først naar den var ført til Ende og der forelaa en Bevilling, og man da kunde paapege at denne Bevilling ikke var givet og det efter Bevillingens Natur vilde være stridende mod de Bevillinger, man tidligere havde anbefalet, kunde man drøfte det Spørgsmaal, om der var stet et Brud paa Traditionen: at bevilge det Nødvendige til det Bestaaende. Men naar Forhandlingen bliver afbrudt, og man ikke kommer til Ende med Overveielserne, vil Ingen kunne paastaa, at der er brudt en Tradition, heller ikke fra Folkethingets Side. Men Forhandlingen den Gang blev afbrudt, og det var denne Regjering der gjorde det. Jeg har ikke hørt Noget omhelst om, at den nuværende Krigsminister har modsat sig, at Forhandlingen blev afbrudt; og da han nu er ene her til Stede som Regjeringens Repræsentant, siger jeg: Den ærede Minister afbrød for sit Bedkommende Forhandlingen i 1884—85, og alene det — uden at gaa nærmere ind paa selve det foreliggende Spørgsmaal — bevijser, at Traditionen fra Folkethingets Side ikke kan være brudt. Nei, efter Forberedelser dels udenfor Rigsdagen og udenfor Ministeriet, dels i Rigsdagen og